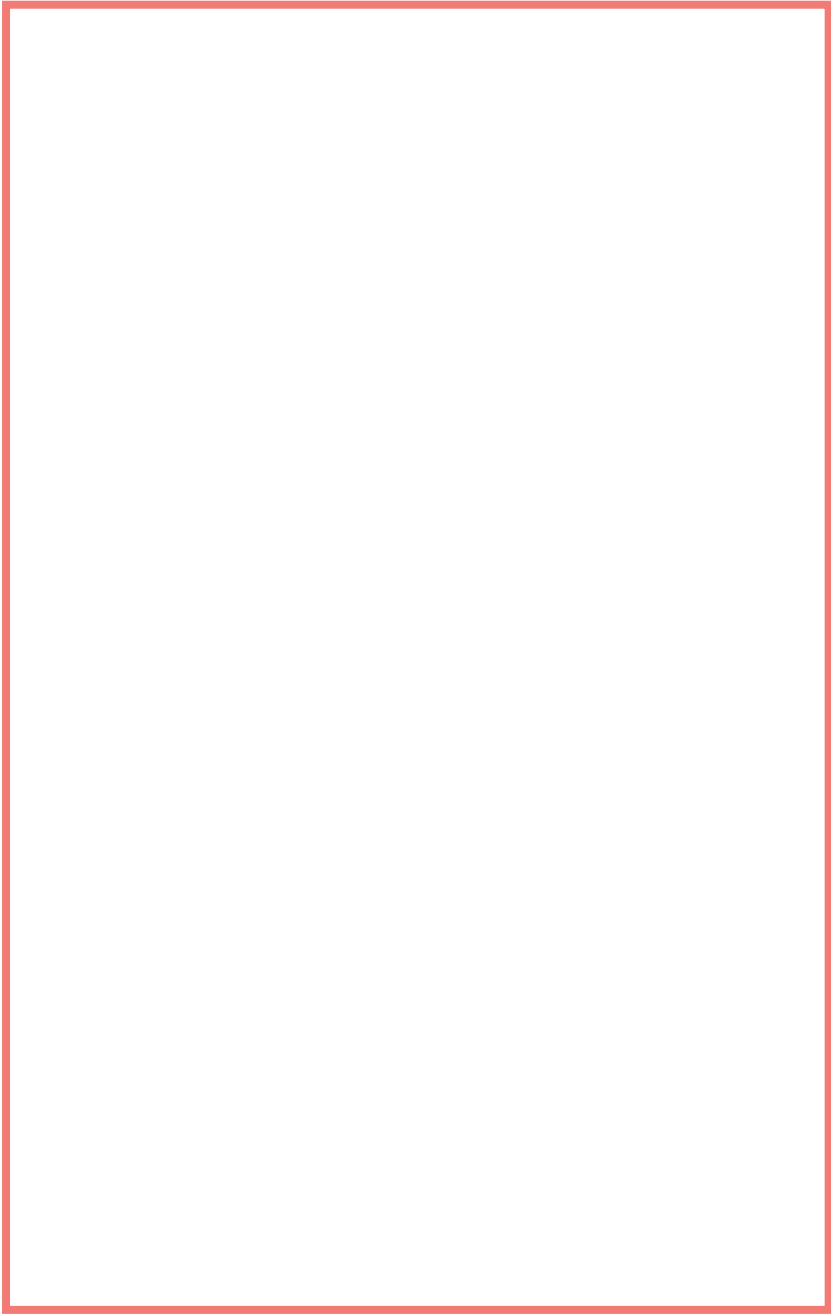
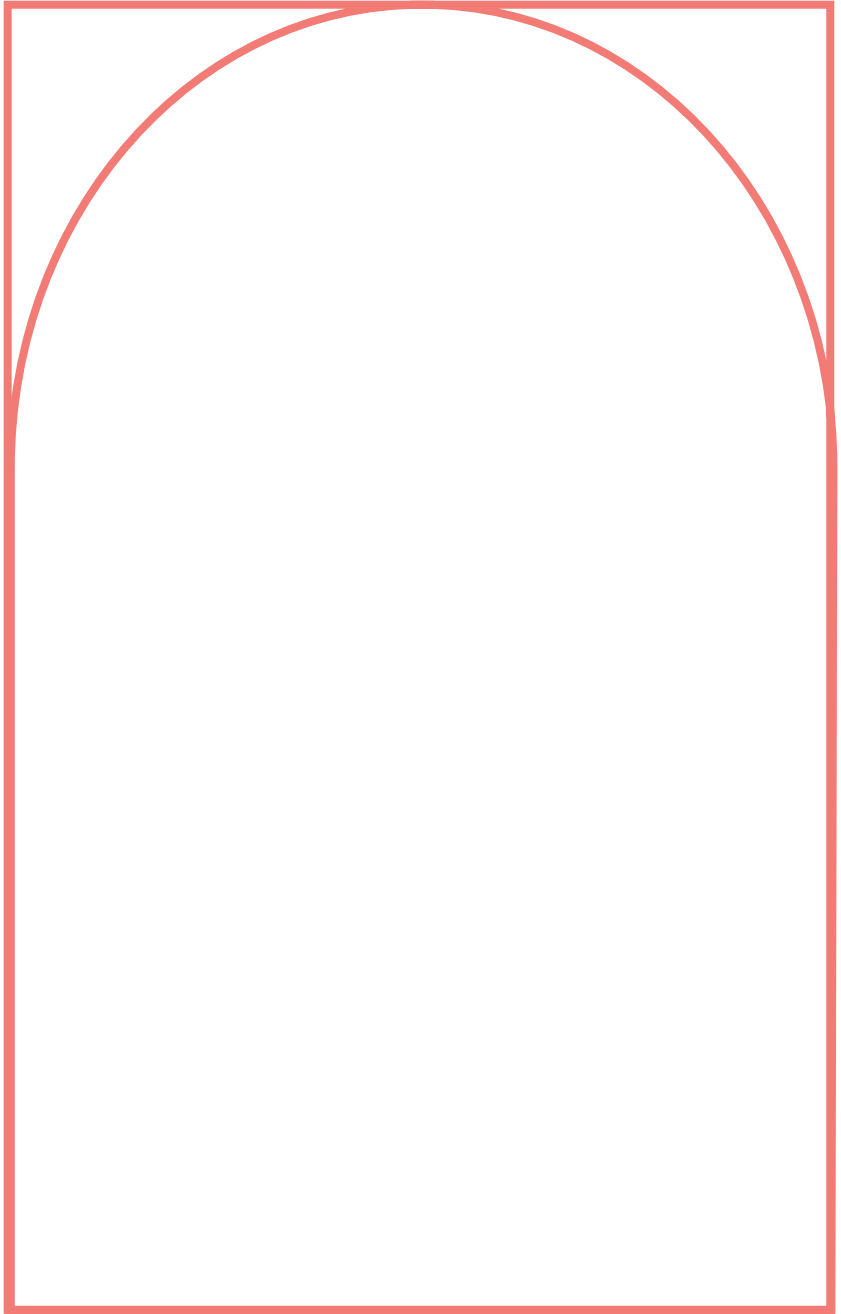




# STRÁŽCA ZADNÝCH DVIER

Dana  
Podracká



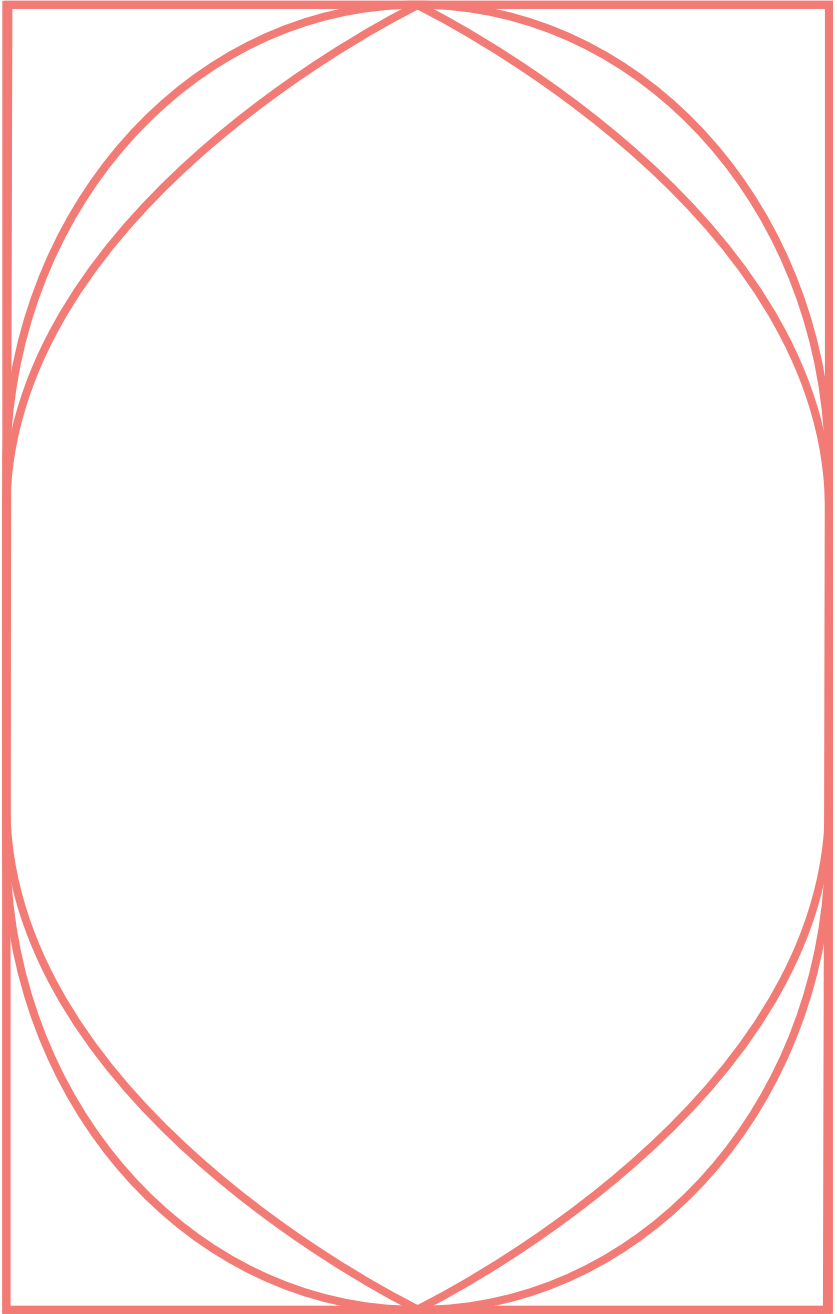


# STRÁŽCA ZADNÝCH DVIER

Dana  
Podracká



PERFEKT



# Obsah

- |  |   |   |
|--|---|---|
| 1.<br>Posol so<br>svietiacim<br>korálikom<br>v ústach<br>7 | 4.<br>Pustovník,<br>ktorému z čela<br>vylieta jastrab<br>39 | 8.<br>Pútnik<br>s oslnivou<br>tvárou<br>83        |
| 2.<br>Vrkoč<br>z popola<br>19                              | 5.<br>Pán baní<br>s podzemnou<br>vodnou bradou<br>51        | 9.<br>Skláreň<br>zjavujúca sa<br>po kúskoch<br>95 |
| 3.<br>Chlapec<br>s jazerom pod<br>hlavou<br>29             | 6.<br>Strážca<br>zadných<br>dvier<br>61                     | X.<br>Krajčírka<br>panna nad<br>mestom<br>107     |
|  | 7.<br>Blankytný<br>strom<br>blankytného<br>človeka<br>73    |   |



1.

Posol  
so svietiacim  
korálikom  
v ústach



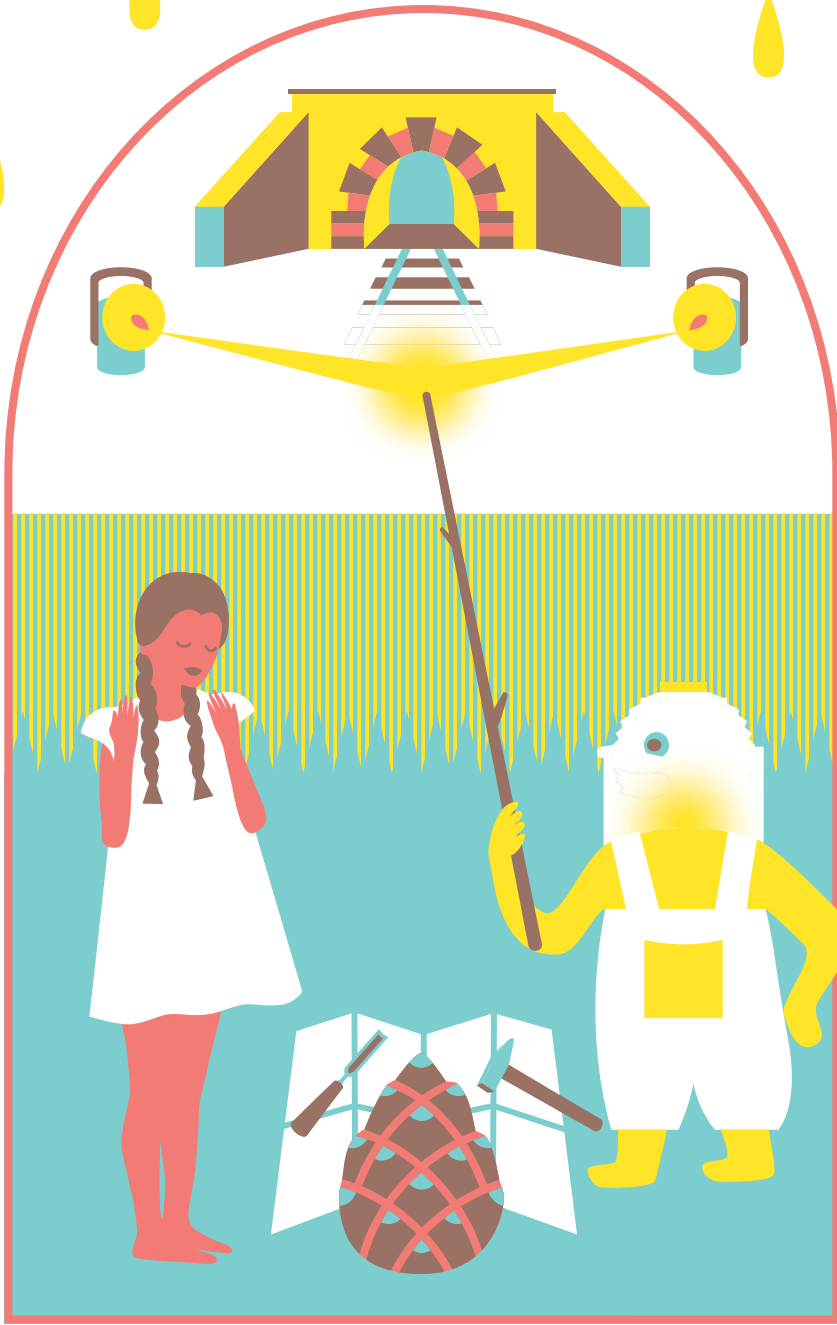


**R**užica bleskov privolala hromy a rozpútala búrku. Vietor unášal lístie, ktoré sa vznášalo medzi stromami a kríkmi. Svetlo ďalších bleskov ho pozlacovalo a prenášalo na celkom iné miesto, ukryté v rubínovom vánku. Vietor vyvrátil dáždňik, a ten sa vo výškach podobal na kupolu. Paravány dažďa ma obstúpili stenami, ktorými sa dalo prechádzať z jednej dimenzie do druhej. ♦♦♦ Do nitky mokrá ocitla som sa na stanici. Chvela som sa zimou. Pomyslela som na všetkých, čo nie sú pod ochranou, a spomenula som si na rodičov, ktorí už opustili tento svet. Na stanici nikto nebol. Len drezina na bočnej koľaji akoby niekoho priviezla alebo na niekoho čakala. ♦♦♦ Odrazu som na návrší uvidela malú ruku. Držala konár, na ktorom viseli šaty. Konár sa ku mne približoval. Po chvíli sa nad horizontom vynorila svetlovlasá hlava. Len čo ma chlapec uvidel, zastavil sa. Zamávala som mu na pozdrav. Odmával mi konárom ako bielou vlajkou. Nepohol sa však z miesta. Po chvíli som mu zamávala znova. A on odmával. Keď sa to zopakovalo po tretí raz, pokynul konárom, akoby ma volal. ♦♦♦ Oproti koľajisku sa za-belel chodník. Popreskakovala som koľajnice a vystupovala som briežkom za chlapcom. ♦♦♦ „To sú šaty pre mňa?“ spýtala som sa celá uzímená. ♦♦♦ „Uhm.“ ♦♦♦ „Odkiaľ sa tu berieš?“ ♦♦♦ „Prišiel som za tebou,“ povedal chlapec, keď som sa k nemu priblížila. ♦♦♦ „Za mnou?“ ♦♦♦ „Pochádzaš z tohto kraja. Poznajú ťa tu kamene, potoky aj stromy.“

S tebou tu budem v bezpečí.“ ◆◆◆ „Prišiel si sem a nevyznáš sa tu?“ ◆◆◆ „Áno. Mám len mapu.“ ◆◆◆ „Akú mapu?“ ◆◆◆ „Mapu poslania,“ povedal chlapec a vtedy sa mu v ústach zaligotal korálik. ◆◆◆ Bola som uzímená, tak som šaty prijala. Za lieskou, do ktorej nikdy neudrie hrom, som sa prezliekla. Vrátila som sa s mokrými nohavicami a pulóvrcom. Crčala z nich voda. Chlapec vložil konár do liesky, a ten do nej vrástol, akoby ho nikdy nikto neodlomil. Mokrú šaty sa premenili na dva biele kamene. ◆◆◆ „Kto si?“ spýtala som sa. ◆◆◆ „Posol,“ povedal chlapec a korálik mu znova zasvietil v ústach. ◆◆◆ „Máš tu nejaké poslanie?“ ◆◆◆ „Mám.“ ◆◆◆ Najradšej by som sa bola opýtala, aké je to poslanie, ale neurobila som to, lebo o poslaní sa nesmie hovoriť, inak by sa nenaplnilo. Až vtedy som si všimla, že kedykoľvek chlapec prehovoril, v ústach mu žiaril korálik. ◆◆◆ „Ako sa voláš?“ spýtala som sa. ◆◆◆ „Vendelín.“ ◆◆◆ „Ten korálik v ústach ti niekto dal?“ ◆◆◆ „Mám ho od narodenia.“ ◆◆◆ „Nikdy ho neprehltneš?“ ◆◆◆ „Nie. Ale keď sa poslanie začne naplňovať, môžem si ho vybrať z úst.“ ◆◆◆ „Si posol so svietiacim korálikom v ústach.“ ◆◆◆ „Som.“ ◆◆◆ „A ja som tvoja sprievodkyňa?“ ◆◆◆ „Ak pôjdeš so mnou.“ ◆◆◆ „Pôjdem,“ povedala som a objali sme sa. ◆◆◆ Vendelín sa usmial a vybral z vrečka mapu poslania. Rozprestrel ju na dva biele kamene. Ukázal prstom na jedno miesto a povedal: „Tu niekde je vchod do štôlne. Vieš, kde to je?“ ◆◆◆ „Viem,“ povedala som a vykročili

sme. ◆◆◆ Čím dlhšie sme kráčali, tým viac bola zelená tráva zelenomodrá a nakoniec sa zdalo, že je iba modrá. Asi po polhodine sme boli na mieste. Vchod do štôlne sa podobal na vchod do jaskyne. O tom, že to je stará štôlna, svedčili hrdzavé koľajnice, ktoré kedysi slúžili na vyvážanie rudy. Oviol nás chlad a puch vody v kameňoch. ◆◆◆ Stačilo otvoriť mrežu, ktorá nebola zamknutá, a vošli sme dnu. Už po niekoľkých krokoch sme uvideli dve horiace karbidové lampy. Používali ich baníci pred mnohými rokmi. Neboli na zemi, ale kdesi na úrovni kolien, akoby ich niekto držal. ◆◆◆ „Je tam niekto?“ spýtala som sa a otázka sa rozliehala štôľňou s ozvenou: Niekto? Niekto? ◆◆◆ „Ste vyslanci strážcu zadných dvier?“ spýtal sa Vendelín a jeho korálik v ústach presvetlil tmu, ale nikoho sme nevideli. Počuli sme len ozvenu: Dvier? Dvier? ◆◆◆ Priblížili sme sa ku karbidovým svetlám. Viseli v hustej tme, ale nijaké postavy sme nevideli. Keď som sa však za jedným načiahla, zdalo sa, že mi ho podala čiasa ruka. A Vendelínovi tiež. ◆◆◆ „Ďakujeme,“ zavolať Vendelín, a hoci korálik v jeho ústach znova presvetlil tmu, nikto tam nebol. Len ozvena zasa dva razy zopakovala: Ďakujeme. Ďakujeme. ◆◆◆ S horiacimi karbidkami sme kráčali štôľňou. Keď sme prechádzali najtemnejšou časťou, zo stien sa vysunuli zlaté nugety. Blyšťali sa ako rudné hviezdy. Vendelín sa zastavil, podal mi svoje svetlo a poprosil ma: „Podrž obe karbidky nad hlavou.“ ◆◆◆ Svetlo ožiarilo jeden z nugetov. Vendelín chytil lúč karbidového

svetla, ktorý sa odrážal od nugetu, a začal ho namotávať do kľbka. O chvíľu namotal guľôčku svetla. Vzal si svoju karbidku a guľôčku mi podal so slovami: „Prvá bytosť, ktorú stretneme na konci štôlne, bude démon so špicatou žobrácovou kapsou.“ ♦♦♦ „Bude strašný?“ spýtala som sa. ♦♦♦ „Nie. Bude celkom obyčajný. Keď k tebe namieri špicatú kapsu, hod' mu do nej guľôčku svetla.“ ♦♦♦ „A čo ak namieri kapsu k tebe?“ ♦♦♦ „Neurobí to. Teba pozná, aj keď si ho nikdy nevidela.“ ♦♦♦ „Blúdi týmto krajom?“ ♦♦♦ „Je to jeho revír,“ usmial sa Vendelín a kráčali sme ďalej. ♦♦♦ A naozaj. Už zďaleka som videla démona so špicatou žobrácovou kapsou. Pôsobil sebaisto. Kapsu nastrčil ku mne. Vhodila som do nej guľôčku svetla, akoby to bolo banské mýto. Zo žobrácovej kapsy zasvietilo svetlo a na chvíľu som videla démonovu tvár. Naozaj bol obyčajný. Nemal ani štetiny na tvári, ani špicaté uši, nemal rohy ani čierne zuby. ♦♦♦ „Húúúú! Húúúú!“ húkal démon so špicatou kapsou, pretože dostal nevidaný dar, a stratil sa nám z očí. ♦♦♦ „Takto sa démon raduje?“ spýtala som sa Vendelína. ♦♦♦ „Uhm,“ prítakal. ♦♦♦ „A z čoho?“ ♦♦♦ „Démon túži po všetkom, čo je iné. A najviac po tom, čo je zo svetla.“ ♦♦♦ „Prečo?“ ♦♦♦ „Temnotu treba osvetliť, inak sa prepadne sama do seba.“ ♦♦♦ „Načo mu bude guľôčka svetla?“ ♦♦♦ „To ešte nevie, ale pri prvej príležitosti ju za niečo vymení,“ zasmial sa Vendelín. ♦♦♦ „Za čo?“ ♦♦♦ „Za hocičo, čo sa mu bude zdať zaujímavejšie. Tak sa démoni hrajú.“ ♦♦♦ Svetlo



v žobráckej kapse sa rýchlo vzdáľovalo. Chvíľu sme kráčali za ním. Keď sa stratilo, zbadali sme chodník. Viedol k podlhovastej budove. ♦♦♦ „To je kamenárska dielňa,“ povedala som. ♦♦♦ „Presne tam máme namierené,“ kývol hlavou Vendelín a znova rozložil mapu. Uvidela som zmenšeninu kamenárskej dielne, zakreslenej do mapy. ♦♦♦ „To je zvláštne,“ povedala som. „Na tejto mape nič nie je také ako v skutočnosti.“ ♦♦♦ „Mapa poslania je iná ako ostatné mapy,“ vysvetlil mi Vendelín. ♦♦♦ „V čom je iná?“ ♦♦♦ „Je o stretnutiach.“ ♦♦♦ „Máš sa v dielni s niekým stretnúť?“ ♦♦♦ „Áno. Každé stretnutie je dôležité.“ ♦♦♦ „Prečo?“ ♦♦♦ „Inak sa poslanie nenaplní.“ ♦♦♦ „Aj stretnutie s démonom?“ ♦♦♦ „Aj s ním. Má na poslaní svoj podiel, hoci o tom nevie.“ ♦♦♦ „A ten, s kým sa máš stretnúť v kamenárskej dielni, o tom vie?“ ♦♦♦ „Nevie. Ale všetko sa dozvie, keď príde čas.“ ♦♦♦ Priblížili sme sa k dielni. Okolo budovy boli kusy opracovaného aj neopracovaného kameňa. Dvor zaplňali záhradné črepníky, fontány, kamenné stoly aj lavičky. Z diaľky sme začuli železko a kamenárske kladivo, s ktorými ktosi usilovne pracoval. ♦♦♦ Keď Vendelín zaklopal na dvere, ozvalo sa: „Je otvorené!“ ♦♦♦ Vošli sme. Uvideli sme mladého kamenára. Opracúval kamennú borovicovú šišku, ktorej vrchol mu siahal po vrch hlavy. Pracoval s takým zaujatím, až sa zdalo, že z nej prýšti živica. Bolo na nej ešte veľa práce, ale robota mu išla od ruky a bolo vidieť, že ju robí s láskou. ♦♦♦ „Vitajte

v dielni,“ povedal kamenár a neprestával pracovať. ◆◆◆ „Ďakujeme za privítanie,“ pozdravil za nás oboch Vendelín. ◆◆◆ „Pre koho bude tá šiška?“ spýtala som sa. ◆◆◆ „Pre arborétum. Patrí tam. Medzi stromy.“ ◆◆◆ „Arborétum!“ spomenula som si. „Keď som bola malá, našla som tam najväčšiu šišku. Takú, aká nenarástla v žiadnom lese.“ ◆◆◆ „Táto sa na ňu podobá?“ spýtal sa kamenár a neprestával pracovať. ◆◆◆ „Podobá,“ súhlasila som. ◆◆◆ „Za tri dni ju dokončím a odnesiem ju tam.“ ◆◆◆ „Bude sa tam krásne vynímať,“ povedala som. ◆◆◆ „Čo môžem pre vás urobiť?“ spýtal sa kamenár. ◆◆◆ „Ako ťa volajú?“ vyzvedal Vendelín. ◆◆◆ „Už pár dní mi vravia pomocník, čo čaká na pravú chvíľu.“ ◆◆◆ Vtedy pomocník prestal pracovať a z ruky mu vypadlo železko aj kamenárske kladivo. Celkom ustrnul, akoby nahmatal uzlík na vreckovke, ktorý mu pripomenul, na čo nesmie zabudnúť. ◆◆◆ „Stalo sa niečo?“ spýtala som sa. ◆◆◆ „Tak ma nazval strážca zadných dvier,“ šepol kamenár. ◆◆◆ „Mal na to nejaký dôvod?“ ◆◆◆ „Určite.“ ◆◆◆ „Aký?“ opýtala som sa. ◆◆◆ „To mi nepovedal.“ ◆◆◆ „A kto je strážca zadných dvier?“ vyzvedala som. ◆◆◆ „Žije v podzemnom kameňolome. Občas nám odtiaľ prinesie nalámaný červený kameň.“ ◆◆◆ „Je naozaj červený?“ ◆◆◆ „Je. Sú v ňom minerály mangánu a železa.“ ◆◆◆ „Kvôli jednému takému kameňu sme tu,“ povedal Vendelín. ◆◆◆ „Od strážcu zadných dvier?“ ◆◆◆ „Som posol a prišiel som sa opýtať, či už je kameň, ktorý



osobne priniesol, hotový.“ ◆◆◆ „Úplne som na to zabudol! Hanbím sa!“ zbledol pomocník, čo čaká na pravú chvíľu. ◆◆◆ Ale len čo to vyslovil, strnulost' jeho tela povolila. Ako strunka vybral spod pracovného stola kameň zabalený v plátne. Rozbalil ho a uvideli sme, že je naozaj červený. ◆◆◆ „Tento kameň priniesol strážca zadných dvier?“ šepala som užasnuto, pretože kameň ukrýval v sebe niečo majestátne. ◆◆◆ „Áno! Požiadal ma, aby som z neho vysekal kubus, ktorý je vnútri.“ ◆◆◆ „Kocku?“ ◆◆◆ „Kubus. Ako som na to mohol zabudnúť!“ vyčítal si pomocník, čo čaká na pravú chvíľu. ◆◆◆ Červený kameň niečo vyžaroval. ◆◆◆ „Strážca zadných dvier ma požiadal, aby som to urobil ako prvé,“ pokračoval kamenár. „A ja som namiesto toho začal robiť šišku.“ ◆◆◆ „Čo je prvé, musí zostať prvé,“ usmial sa Vendelín. „Ale netráp sa. Aj v hlave máme šištičku.“ ◆◆◆ „Naozaj?“ ◆◆◆ „Hovorila jej šišinka. Vďaka nej vidíme veci znútra,“ povedal Vendelín. ◆◆◆ „Tak to nie je obyčajný kameň! Ani obyčajná práca,“ zachvel sa pomocník, čo čaká na pravú chvíľu. ◆◆◆ „Nie je obyčajný. Je to základný kameň,“ odvetil Vendelín a z korálika v ústach mu vyšlo toľko svetla, že prežiarilo celú dielňu. ◆◆◆ „Ako je možné, že som to nespoznal?“ začudoval sa kamenár. ◆◆◆ „Teraz to vieš.“ ◆◆◆ „Tak preto ma strážca zadných dvier nazval pomocníkom, čo čaká na pravú chvíľu. Neprišla tá chvíľa práve teraz?“ ◆◆◆ „Ešte nie. Ale čoskoro príde.“ ◆◆◆ „Ako to spoznám? Ako budem vedieť, že je to tá pravá chvíľa?“ ◆◆◆





2.

Vrkoč  
z popola